

Vladimír Balla

Atlantída

ATLANTÍDA

1.

Oranžové slnko sa pomaly vynáralo na východnom horizonte spoza vôd Atlantického oceánu. Vystreľovalo svoje hrejivé lúče klzajúce sa po pokojnej hladine, ktorá postupne menila farbu s tmavomodrej na tyrkysovo zelenú, a pomaly zaplavovalo východné pobrežie Floridy. Tiene jacht v prístave, strážnych veží plavčikov, paliem a domov na pláži sa postupne skracovali. Začínal zase jeden s tých horúcich dní, ktoré trvali už niekoľko týždňov. Mike Montano, novinár píšuci pre miestny denník *Newsday*, ležal vo svojej posteli a prižmúrenými očami hľadel na budík. Bolo 6:08h a budík mal nastavený na 6:45h. Obrátil sa na druhý bok a snažil sa ešte zadriemať, aj keď bol hore už skoro hodinu. V redakcii začínal obvykle až o deviatej, ale dnes ráno sa mal zastaviť u sestry a zobrať jej dcéru a svoju neter Lilly do prístavu, odkiaľ mala ísť s triedou na školský výlet loďou. Jeho sestra Gill mala tridsaťdeväť rokov a bola už päť rokov rozvedená. A tak jej niekedy pomohol s Lilly, s ktorou mal veľmi dobrý vzťah a nahrádzal jej otca. On sám deti nemal, takže mu to nerobilo žiadne problémy. Navyše Lilly mala peknú triednu učiteľku, ktorá sa na neho vždy usmiala a z jej pohľadu sa dalo vyčítať, že by oňho možno mala záujem. Ale čo sa týka žien, Mike už nebol tým čím býval. Mal tridsaťpäť rokov a po všetkých tých sklamaniach sa jeho mienka o ženách zhoršila natoľko, že nedokázal žiadnej naplno dôverovať. Už to nebolo ako keď mal dvadsať, bol plný ideálov a v niečo veril. Dnes už iba v kútiku srdca dúfal, že

neostane celý život sám, lebo to si napriek všetkému ešte stále nedokázal predstaviť. Navyše kus jeho srdca zostal navždy v New Yorku, kde pred siedmimi rokmi nastúpil do New York Times v rubrike veda a výskum a kde stretol najväčšiu lásku svojho života Ann. Ann mala iba jednu chybu. Bola vydatá. Po troch rokoch beznádejnej zaľúbenosti to nakoniec vzdal a vrátil sa domov na Floridu. Vzdal sa kvôli nej prestížneho miesta a sľubnej kariéry, ale už nemohol ďalej. Vedel že by sa nakoniec utrápil. A tak jedného dňa odišiel. Spontánne, zo dňa na deň. Pretože inak by to nedokázal. Niekde čítal, že medzi láskou a nenávisťou je len veľmi tenká hranica a teraz to chápal. Čím viac ju miloval, tým väčšmi ju "nenávidel", pretože jej srdce napriek všetkému patrilo inému mužovi. Vedel, že na chvíle ktoré spolu prežili nikdy nezabudne. Jej smiech, jej pohľad, jej vôňa mu navždy zostali v pamäti, akokoľvek sa ich snažil vymazať zo svojej mysle. Vždy bol vo vnútri citlivý a sníval o veľkej láske s ktorou by žil šťastne až do smrti. Aj keď navonok pôsobil skôr suverénne a vyrovnane, čo si všímali najmä ženy o ktorých záujem nemal nikdy núdzu. Ale nevyužíval to, pretože to nebolo to čo v skutočnosti hľadal. Neskôr si uvedomil, že sa vzťahom podvedome vyhýba, pretože chcel najskôr niečo dokázať. Niekam to dotiahnuť. Mať pocit, že robí niečo zmysluplné a aj si užiť slobodu. A keďže nedokázal mať povrchný vzťah bol radšej sám. A keď mu jeho známy z New York Times zavolať, že hľadajú novinára do rubriky veda a výskum, neváhal ani minútu. Ako keby sa mu splnil sen. Keby žil v takom pätnástom storočí, bol by určite moreplavcom a objavoval nové krajiny. Ale dnes, keď je už geograficky všetko objavené, sa novodobými objaviteľmi stávajú vedci. V minulosti skúšal študovať prírodné vedy a geografiu. Ale pri všetkej tej záplave matematických, chemických a fyzikálnych vzorcov a pri uvedomení si, že sa za objavmi skrývajú týždne, mesiace a roky práce v laboratóriách sa rozhodol, že bude radšej objavy sprostredkovať verejnosti. Bude si užívať ten pocit objaviteľa, aj keď z druhej línie, ale bez namáhavej práce. Ale potom sa zoznámil s Ann ktorá mala na starosti reklamu a všetko zrazu

stratilo význam. Od tej chvíle mala pre neho význam len ona a na ničom inom nezáležalo. Nikdy v živote necítil to čo pri nej a mal pocit, že už ani nikdy nebude. Ale ona by nedokázala opustiť svoju rodinu, čo ho na jednej strane trápilo, na druhej strane si ju za to nesmierne vážil. Pretože vedel, že aj ona miluje jeho. Aj keď mu to nikdy nepovedala. A tak pochopil, že musí odísť práve preto, že ju ľúbi. Aby neubližoval jej a ani sebe. Trvalo mu dlho než našiel znovu chuť do práce. Skoro rok bol doma a liečil si boľavé srdce. Neprešiel jeden jediný deň, aby na ňu nemyslel, čo nakoniec vyústilo až do zdravotných problémov. A tak si jedného dňa povedal, že musí začať žiť odznova. Ako novinár z New York Times si ľahko našiel prácu doma vo West Palm Beach v miestnom denníku Newsday. Dokonca v rovnakej rubrike akú mal v Timesoch, ktorú vytvorili viac menej kvôli nemu. Ženy na neurčito odsunul na vedľajšiu koľaj a užíval si život single. Ale vo vnútri bol z neho zlomený muž.

2.

Keď rybár, čerstvý päťdesiatnik John Forbes vychádzal zo svojho domu, zakopol o noviny. Zodvihol ich a hodil do ruksaku, kde mal termosku s kávou a veci na prezlečenie. A ešte rybársky nôž, ktorého ostrie prechádzalo po dvoch tretinách do veľmi ostrých zúbkov, ktoré by v prípade potreby rýchlejšie prerezali lano. Bol zatvárací a nosil ho stále so sebou, odkedy sa jeho kamarát a kolega pred piatimi rokmi utopil. Spadol cez palubu a zamotal sa do rybárskej siete. Keď zistili, že nie je na palube, bolo už neskoro. Keby mal pri sebe podobný nôž bol by sa určite zachránil. Odtedy vždy, keď je na mori má na sebe okolo pása opasok s puzdrom, v ktorom má svoj nôž. Jedlo a vodu si vždy kupuje v obchode v prístave. Bol zvedavý aký bude úlovok. Odkedy sa začal špecializovať na homáre, langusty a kraby darilo sa mu lepšie. Predal svoju starú loď, ktorú mal dvadsaťdva rokov a kúpil si novú. Ani nepotreboval takú veľkú posádku. Teraz boli len štyria. Ale možno z nostalgie alebo pre istotu, mal loď upravenú aj na lov rýb. A mimo sezóny lovili niekedy aj ryby. Aj keď úlovky už zďaleka neboli také ako kedysi. Dnes bola ich práca jednoduchšia. Iba rozhodili klietky a o pár dní ich vytiahli. Potom každý ulovení kus premerali meracou šablónou a tie kusy ktoré nedosahovali predpísané rozmery hodili späť do mora. A mali zaručený odbyt. Pretože hotelov a reštaurácií bolo na pobreží viac než dosť. Keď John prišiel do prístavu, jeho zamestnanci ho už čakali. "To zas bude dnes horúco John", povedal najstarší z nich Jim. "Tak nestráčajme čas", odpovedal mu John. Bolo 6:15h. Keď vyplávali bolo už pomerne teplo a slnko začínalo pripekať. Klietky mali zhodené asi tridsať kilometrov od pobrežia na jednom z troch miest kde ich pravidelne zhadzovali a kde hĺbka mora dosahovala ledva tridsaťpäť metrov. John bol kapitán, kormidelník, majiteľ lode a mal na starosti predaj úlovku. Asi po polhodine plavby si John spokojne pretrel svoje veľké fúzy. Jeho

inštinkt mu vravel, že dnes budú mať šťastie a klietky budú plné. Chlapi vonku kontrolovali laná a premazávali navijaky a potápač George si pripravoval výstroj a harpúnu. Lebo v tomto období bolo more plné žralokov. Hlavne perézových. Ale niekedy sa objavil aj žralok tigrí. John sa pripojil na stránku Národnej Meteorologickej Služby a zisťoval predpoveď počasia. V okruhu dvesto kilometrov jasno a slabý premenlivý vietor. Teplota 31 stupňov. Až pri pobreží Južnej Karolíny sa mala tvoriť oblačnosť s možnosťou večerných búrok. Sezóna hurikánov sa už definitívne skončila. Zapol automatické riadenie, zapálil si svoju obľúbenú kubánsku cigaru a vyšiel na palubu. Pozrel na more a v tom od údivu otvoril ústa a cigara mu z nich vypadla. Chlapi tak isto nehybne stáli a civeli s rovnakým úžasom na horizont. Celý horizont dookola bol zatiahnutý hustými čiernymi mrakmi ktoré sa rýchlo valili na nich. Akoby sa ocitli v oku hurikánu. Nad nimi bol ešte veľký kruh modrého neba a ešte stále svietilo slnko. Mraky boli ďaleko ešte pár kilometrov, ale postupovali veľmi rýchlo a postupne slnko zatienili. Zdvihol sa vietor, ktorý rovnako rýchlo silnel. Počuli slabé hrmenie, ktoré tiež postupne silnelo. Bol to vlastne nepretržitý hrmot, ktorý sa menil na silné burácanie. Z vetra sa stala víchrica a loď sa začala v kruhu otáčať. Všetci boli z toho taký vykoľajený, že nevedeli čo skôr. John vbehol do kajuty a schmatol vysielачku. Ale tá nefungovala. Vlastne nefungovali všetky prístroje. Vždy mal oceán rád a búrky obdivoval ako nádherný prírodný úkaz. Ale teraz cítil iba strach a hrôzu. Zrazu niekto vykrikol "tsunami", a John zbadal ako sa na nich valí obrovská vlna. Zvláštne na tom bolo, že sa valila zo všetkých strán. Vlna až veľmi rýchlo rástla a vtom si uvedomili, že loď klesá. Ale nepotápala sa. Klesala voda pod nimi a vytvárala tak mohutný lievik. Loď sa otáčala stále rýchlejšie. Všetci sa na seba pozreli akoby na rozlúčku. Pretože vedeli, že to je ich koniec. John sa ešte stihol prežehnať a potichu, ale s hrôzou vysloviť slová "pane bože".

3.

Mike sa strhol na vysoké, pravidelné pípanie svojho digitálneho budíka ktorý ukazoval 6:45h. Tak predsa sa mu podarilo zadriemať. Je zvláštne, že sa mu niekedy sníva sen ktorý akoby trval hodiny, ale v skutočnosti spal iba pár minút. Odkopol so seba prikrývku a natiahol sa. Cítil, že sa mu na čele vytvoril jemný povlak potu. Mal rád teplé floridské počasie. Ale v niektorých momentoch by sa najradšej odsťahoval niekam na Aljašku. Alebo aspoň do Montany, kde žil jeho strýko. Pomaly vstal a obliekol sa. Potom sa naraňajkoval. Keď vyšiel z domu, z jeho "staromládeneckého" domu, ako ho zvykol zo žartu prezývať, bolo už skoro osem hodín. Jemný vánok ktorý povieval od mora pôsobil osviežujúco. Aj keď malo byť horúco, v celku sa ukazoval pekný deň. Asi pôjde večer na pláž. Lilly ho čakala o 8:15 a v prístave mala byť o 8:30. Do redakcie mu to bude trvať asi 20 minút. West Palm Beach nie je ako New York. Nasadol do svojho starého Fordu ktorý mal už pätnásť rokov. Nestihol ho predať, keď odchádzal do New Yorku. Tam auto nepotreboval, pretože žil väčšinou v centre a využíval taxi dopravu. Keď sa vrátil a našiel ho v garáži, bola to jedna z mála vecí ktoré mu urobili radosť. Bolo to dobré auto. A nemusel sa obávať, že by mu ho ukradli akoby to bolo pri novom aute. Tašku hodil na sedadlo spolujazdca. Mala rozšírený tvar, aby sa do nej vošiel fotoaparát ktorý využíval pracovne aj súkromne. Zálubu vo fotografovaní našiel v New Yorku, ale až doma na Floride urobil tie najkrajšie fotky, pretože najradšej fotil prírodu. Auto naskočilo ako vždy na prvý krát. Keď prichádzal k domu svojej sestry, Lilly ho už netrpezlivo čakala pri ceste. Bolo na nej vidieť, že sa na výlet teší. Rýchlo naskočila dozadu. "Poďme, poďme..., chcem tam byť trochu skôr" . "A kde je ahój a pusa"? Ahój, ahój", povedala rýchlo Lilly a vtisla mu na líce pusu. Bol to príjemný pocit. Aj keď bola Lilly jeho neter a mala len dvanásť rokov, bola z nej veľmi pekná slečna. Krásne hnedé vlasy mala spletené do vrkoča. Na hlave bielu šiltovku spod

ktorej vychádzali len jemné hnedé vlnky vlasov po lícach. Hnedé oči, veľké mihalnice, plné pery a oslnujúci úsmev z nej robili jedno z najkrajších dievčat na škole. Z času na čas pripomenul Gill, že jej manželstvo malo predsa len nejaký zmysel, pretože z neho vzišla Lilly. Bola ich miláčikom. "Asi sa tak ponáhľame kvôli nejakému chlapcovi." Jemne ho štychla do pleca a zahanbene sa usmiala. "A čo robí mama". "Ešte spí a mohol by si pridať. Triedna sa už určite teší, že ťa uvidí". Mike sa zasmial. Bavilo ho to vzájomné podpichovanie. Keď prišli do prístavu bola tam sotva polovica spolužiakov Lilly. "Ďakujem za odvoz. Maj sa." Opäť ho pobožkala, schmatla ruksak, vyskočila z auta a rozbehla sa ku skupinke spolužiakov. Kam sa tak ponáhľá? Za tým bude určite nejaký chalan, napadlo Mikea. Pocítil miernu otcovskú žiarlivosť. Jej triedna učiteľka slečna Sommersová, mala dvadsaťosem rokov a bola to pekná štíhla blondína s dlhými vlasmi. Keď zbadala ako k nim beží Lilly rozhliadla sa po Mikeovom aute. Keď sa ich pohľady stretli letmo ho pozdravila. Mike pozdrav opätoval a ona sa nezabudla zvodne usmiať. Mike zvrchol volant aby sa otočil. V spätnom zrkadle videl ako sa za ním díva. Mal pritom výčitky, ale ešte stále nebol pripravený na ďalší vzťah. Nebol pripravený ľúbiť inú ženu ako Ann. A ktovie či ešte niekedy bude. Cítil v sebe citové prázdno. Z myšlienok ho vytrhlo zvonenie mobilu. Volal jeho kolega Paul. "Ahoj Mike, tu je Paul. Kde si?" "Som na ceste Paul. O desať minút som tam." "Nemohol by si sa zastaviť v prístave?" "Práve odtiaľ idem. Čo sa deje?" "Pred vyše hodinou zmizla rybárska loď. Asi štyridsať minút po vyplávaní s prístavu s ňou stratili spojenie. Už ju hľadá aj vrtuľník pobrežnej hliadky v tridsať kilometrovom okruhu od prístavu. Ďalej doplávať nemohla". "O.K., idem tam." Newsday neboli ako New York Times. Nemali zďaleka taký rozpočet a vedecká príloha vychádzala iba raz týždenne. A mala iba pol stránky. Niekedy aj menej. A tak Mike robil aj rôzne reportáže. Ešte netušil, že tento prípad bude mať s vedou oveľa viac spoločné, ako by si dokázal predstaviť.

Keď sa Mike vrátil do prístavu, slečna Sommersová práve robila evidenciu a zvažovala či nemá výlet zrušiť kvôli malej účasti. Už si predstavovala ako by nečakané voľno využila. Keď zbadala Mikea, bolo na jej tvári vidieť príjemné prekvapenie. "Rozhodli ste sa, že idete s nami?" Mike sa usmial a pokračoval v rýchlej chôdzi. "Znie to lákavo, ale musel som sa vrátiť pracovne." Keď popri nej prechádzal žmurkol na Lilly a tá sa na neho šibalsky usmiala. Prešiel cez parkovisko ktoré sa nachádzalo pri budove pobrežnej hliadky. Bola to jednoduchá dvojposchodová budova v tvare kocky, ktorá bola postavená zrejme narýchlo, aby hlavne spĺňala svoj účel. Dole bola telefonická ústredňa a plavčíci v službe, a na poschodí sa nachádzalo veliteľstvo a kancelárie riadiacich pracovníkov. Vchod bol od parkoviska. Vedľa budovy po ľavej strane boli prístavacie plochy pre vrtuľníky pobrežnej hliadky a vpravo boli prístavné móla pre súkromné jachty a plachetnice. Pár metrov za budovou po miernom klesaní bola pláž, na ktorej boli odstavené člny pobrežnej hliadky. Keď Mike vošiel dovnútra, panoval tam prekvapivý pokoj. Dvaja plavčíci sedeli za stolom, rozprávali sa a popíjali kávu. Slečna, ktorá sedela za stolom hneď oproti vchodovým dverí, sa ho spýtala čo si želá. "Dobrý deň. Volám sa Mike Montano a som z denníka *Newsday*", povedal Mike a hneď pokračoval, aby jej nedal šancu odmietnuť ho. Tento reportážny trik ho naučil kolega Paul. Keď hneď po predstavení sa začal klásť otázky, ľudia sa zamerali na ne a tak sa vyhol odmietavej reakcii. "Mohli by ste mi povedať o rybárskej lodi ktorá dnes ráno zmizla?" "Len toľko že zmizla", odvrkla slečna a pohľad opäť uprela na papiere na stole. "Ak chcete vedieť viac musíte ísť za dôstojníkom pre styk s verejnosťou pánom McCormikom. Hore na poschodí číslo dverí 21." "Ďakujem slečna." Ale slečna ho už nevnímala a venovala sa opäť papierom. Prešiel okolo nej hore po schodoch a zaklopal na dvere číslo 21. "Ďalej", ozvalo sa zvnútra. Mike otvoril dvere a vošiel. Pri

otvorenej skrini stál muž a niečo hľadal. Mal na sebe čierne nohavice, bielu košeľu a čiernu kravatu. V podstate to bola uniforma vyššieho dôstojníka. "Dobrý deň", pozdravil Mike a odmlčal sa, lebo muž nervózne a sústredene stále niečo hľadal. Potichu zahrešil, otočil sa a povedal..."dobrý, čím vám môžem poslúžiť?" Bol to vysoký štíhly štyridsiatnik s nakrátko ostrihanými, čiernymi, mierne prešedivenými vlasmi a pristrihnutými fúzmi rovnakej farby. "Volám sa Mike Montano a som s denníka Newsday. Zaujímalo by ma ako pokračuje pátranie po rybárskej lodi ktorá sa dnes ráno stratila?" "Je mi ľúto, ale oficiálne vám nemôžem nič povedať. Až keď budem mať na stole správu od kapitána." "A neoficiálne?" "Nuž pátranie stále pokračuje. Stratili sa pred viac ako dvoma hodinami len pol hodiny po vyplávaní. Nenašli sme po nich ani stopy. Nedáva to zmysel. Keby sa loď potopila tak nielenže by sme našli nejaké veci z lode na hladine, ale pravdepodobne aj rybárov s vestami, ktoré by si určite stihli obliecť. Loď sa predsa tak rýchlo nepotopí. Podľa opisu a registračného listu to bola nová moderne vybavená loď. A vidíte aké máme dnes počasie. More je kľudné ako jazierko v mestskom parku. Zvažujeme aj možnosť únosu. Možno nejaký piráti. Ale v týchto končinách? Múdrejší budeme až večer." "A čo iné možnosti? Silné prúdy. Neobvyklá podmorská aktivita. Alebo bermudský trojuholník?..." Mike si uvedomil, že v sebe nezaprel túžbu po vedeckých poznatkoch. "Pán Montano, poznám vašu rubriku a skoro pravidelne ju čítam. Ale toto je pobrežná hliadka. Našou prvoradou úlohou je loď nájsť a zachrániť tých rybárov a nie zisťovať príčiny jej zmiznutia. Aj keď by nám to možno pomohlo. S podobnými otázkami sa obráťte na iné inštitúcie." "Prepáčte, nechal som sa uniesť. Zatiaľ vám veľmi pekne ďakujem za ochotu pán McCormick." "Je to moja práca." "Ešte sa ozvem, dovidenia." Mike vyšiel z kancelárie trocha nesvoj. Tak sa cítil vždy, keď sa zachoval neprofesionálne. Keď vyšiel z budovy pozrel smerom, kde predtým stála slečna Sommersová s deťmi. Ale nikoho nevidel. Asi konečne vyrazili. A vtom si uvedomil nepríjemnú skutočnosť. Ak za zmiznutie rybárskej lode nemôže

jej technický stav ani posádka, ale nejaký vonkajší vplyv, sú v nebezpečenstve aj oni. A...Lilly! Musí zavolať známemu do NOAA a zistiť či nezaznamenali nejakú prírodnú anomáliu pri východnom pobreží Floridy. Pridal do kroku a zamieril k autu.

V národnom ústave pre výskum oceánu a atmosféry NOAA v Jacksonville sa pracovalo prakticky nepretržite. Pat Mancini, vedúci úseku neobvyklých podmorských javov, prišiel do práce len pred pol hodinou a práve si zalieval kávu, keď zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo a ozval sa príjemný ženský hlas. "Pán Mancini?", spýtala sa spojovateľka. "Áno?" "Na linke je pán Montano z West Palm Beach a chce s vami hovoriť." "Prepojte mi ho!" "Haló? Pat?" "Zdravím ťa Mike. Ako sa máš? Dávno som ťa nepočul. Odkedy si odišiel z New Yorku, akoby si zanevrel na vedu aj na starých priateľov." "Ja viem, že som sa dlho neozval, ale mal som nejaké osobné problémy. Bohužiaľ môj terajší zamestnávateľ nemá také pochopenie, a ani toľko peňazí, pre vedu. Nechcem byť nezdvorilý, ale mám niečo súrne a tak prejdem hneď k veci. Nezaznamenali ste v posledných hodinách nejakú neobvyklú podmorskú aktivitu pri West Palm Beach v okruhu povedzme sto kilometrov?" "Prišiel som len pred polhodinou a ešte som sa k výsledkom meraní nedostal. Prečo? Stalo sa niečo?" "Ešte neviem, ale prosím ťa ak by si niečo zistil tak mi daj vedieť." "Spol'ahni sa a ozvi sa niekedy." "Jasné a ďakujem. Maj sa." Slúchadlo silno cvaklo. Pat sa hneď vybral k počítaču ktorý sa venoval monitoringu a ktorý bol napojený na interné linky meteorológov a klimatológov pre verejnosť neprístupné. Poznal Mikea ako rozvážneho muža ktorý nikdy nerobil unáhlené závery a vždy si všetko dôkladne overil kým nejakú informáciu zverejnil. Ak mal nejaké podozrenie, tak bude asi opodstatnené. Mike bol stále na parkovisku v prístave. Sedel vo svojom aute, kde práve dohovoril s Patom. Cítil ako sa začína potiť, ale nevedel či to bolo kvôli slnku ktoré stále intenzívnejšie pripekalo, alebo kvôli zlej predtuche ktorá sa mu zahniezdila niekde hlboko vnútri a nevedel sa jej zbaviť. Pokúsil sa znova zavolať Lilly na mobil ktorý jej kúpil k narodeninám, ale znovu sa ozval ten robotický ženský hlas..."práve nie je v dosahu. Po zaznení signálu zanechajte odkaz." "Lilly, tu je Mike. Prosím ťa

zavolaj mi hneď ako budeš môcť. Je to súrne." Dočerta mal som jej kúpiť radšej psa ktorého tak veľmi chcela, ale Gill jej ho nedovolila. Aspoň by sa mala o koho starať a nemyslela by toľko na chlapcov. Určite si ho zabudla zapnúť, lebo má na starosti 'dôležitejšie veci'. Alebo?... Znova pocítil ten nepríjemný pocit zlej predtuchy niekde hlboko v podvedomí. Rýchlo vystúpil z auta, rozopol si košeľu a zhlboka dýchal. Vytiahol vreckovku a zotrel si pot z tváre a krku. Od mora zavial jemný vánok, ktorý ho na chvíľu osviežil. Chrbtom sa oprel o auto a privrel oči. Cítil že je v strese a musí sa ukládať. Tieto návaly úzkosti pocítil prvý krát v New Yorku, keď jeho vzťah s Ann prešiel do stavu, ktorý mu spôsoboval skôr utrpenie ako potešenie. A zintenzívnili sa, keď z New Yorku odišiel a prvé mesiace rozmýšľal, či sa nemá vrátiť, kľaknúť si pred ňou na kolená a požiadať ju o ruku. Neskôr k tomu pribudli bolesti žalúdka, pichanie pri srdci, závraty a iné zdravotné problémy. Schudol viac ako desať kílov. Prepadol depresiam. Myslel si, že sú to príznaky nejakého vážneho ochorenia. Bol na rôznych vyšetreniach, ale lekári nič nezistili. Záver znel - psychosomatické ochorenie. Prvý krát v živote sa ocitol u psychológa. A keď ho ten odporučil kvôli liekom k psychiatrovi povedal si, že s doktormi končí. Nehodlal hltat' tucty tabletiiek. Aj tak mu nepomôžu. Iba potlačia príznaky. Vedel, že za tým všetkým je Ann a jeho láska k nej, ktorá nebola nikdy úplne naplnená. A na tú neexistuje žiadny liek. Iba čas. Bude si musieť pomôcť sám. Vedel, že bude musieť na ňu zabudnúť, ale zároveň si uvedomoval, že na ňu nikdy nezabudne. Strhol sa na zvuk sirény. Od budovy pobrežnej hliadky vyrazil záchranný čln do akcie. Vlny ktoré vytvoril rozhojdali loďky a jachty v prístave. Z kajuty jednej z nich vyšiel obézny plešatý muž v havajskej košeli a krátkych nohaviciach. Mike sa k nemu rozbehol. "Haló!!! Dobrý deň", zakričal na neho. Muž ho zaregistroval a z tváre sa mu dalo vyčítať, že nemá chuť sa s niekým baviť. Jeho plešina sa z diaľky leskla od potu. Mal prepotenú košeľu a bolo vidieť, že má horúčavy plné zuby. Mike pribehol až k jachte. "Dobrý deň. Prepáčte, že vyrušujem. Nevideli ste prosím vás asi pred pol

hodinou školskú triedu. Asi dvadsať detí ako vyplávali s prístavu?" "Nie." Odvrkol muž. "Ďakujem", povedal Mike skleslo. Otočil sa a kráčal k autu. "Počkajte", skríkol zrazu muž. "Vlastne máte pravdu. Tie decká ma zobudili." "Viete ktorým smerom vyplávali?" "Tak dlho som ich nesledoval. Pokúšal som sa ešte zaspáť. Ale bolo to okolo deviatej." "Ešte raz ďakujem", povedal Mike a zdvihol ruku na pozdrav. Muž nereagoval. Otočil sa a vošiel do kajuty. Mike sa zahľadel na oceán. Dočerta Lilly, tak už zavolaj.